

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

Älkää milloinkaan jättäkö Häntä

Kun päätätte olla loukkaantumatta tai häpeilemättä, te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä. Te tiedätte, että teistä on tulossa enemmän Hänen kaltaisiansa.

Rakkaat veljeni ja sisareni eri puolilla maailmaa, arvostan syvästi sitä uskoa ja rohkeutta, jota näen elämässänne. Me elämme mitä ainutlaatuisinta aikaa – mutta haastavaa aikaa.

Herra varoittaa meitä edessä olevista vaaroista

Herra ei ole jättänyt meitä yksin tavoittelemaan paluuta Hänen luokseen. Kuunnelkaa Hänen varoituksen sanojaan, jotka varoittavat meitä edessä olevista vaaroista: ”Pitäkää varanne, olkaa valveilla.”¹ ”Varokaa – –, ettei teitä eksytetä.”² ”Teidän tulee olla tarkkaavaisia ja huolellisia.”³ ”Olkaa varuillanne, [ettette putoa] omalta varmalta pohjaltanne.”⁴

Kukaan meistä ei ole immuuni maailman vaikutuksille. Herran neuvot pitävät meidät valppaina.

Muistatte Jeesusken kokemuksen Kapernaumissa, kun jotkut opetuslapset, jotka olivat seuranneet Vapahtajaa, eivät halunneet tunnustaa, että Hän oli Jumalan poika. ”Monet Jeesusken opetuslapset – – [eivät] enää kulkeneet hänen mukanaan.”⁵

Jeesus kääntyi silloin niiden kahdentoista puoleen ja kysyi: ”Aiotteko tekin lähteä?”⁶

Aiotteko tekin lähteä?

Olen omassa mielessäni vastannut tähän kysymykseen monet kerrat: ”En missään nimessä! En minä! En jätä Häntä ikinä! Minä olen tässä ikuisesti!” Tiedän, että te olette vastanneet samalla tavalla.

Mutta kysymys ”Aiotteko tekin lähteä?” saa meidät ajattelemaan omaa haavoittuvuuttamme. Elämä ei ole hengellinen huviretki. Mieleemme tulevat vaivihkaa apostolien sanat eräässä toisessa tilanteessa: ”Herra, en kai se ole minä?”⁷

Astumme kasteen vesiin tuntien riemua ja innokasta odotusta. Vapahtaja kutsuu tulemaan luokseen⁸, ja me vastaamme ottamalla Hänen nimensä päällemme. Yksikään meistä ei halua tämän matkan olevan lyhytaikainen leikkely hengellisyydellä tai merkittävä mutta silti rajallinen ajanjakso. Opetuslapseuden tie ei ole niitä varten, joiden sydän on hengellisesti heikko. Jeesus sanoi: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko

sielustasi ja mielestäsi.”⁹ ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.”¹⁰

Kun seuraamme Vapahtajaa, eteemme tulee varmasti haasteita. Kun kohtaamme nämä sieluamme jalostavat kokemukset uskossa, ne antavat syvemmän vakaumuksen Vapahtajan todellisuudesta. Kun suhtaudumme näihin samoihin kokemuksiin maailmallisella tavalla, ne sumentavat näkemystämme ja heikentävät päättäväisyyttämme. Jotkut, joita rakastamme ja arvostamme, lipeävät kaidalta ja kapealta polulta eivätkä enää kulje Hänen mukanaan.

Kuinka pysymme uskollisina Vapahtajalle?

Kuinka pysymme uskollisina Vapahtajalle, Hänen evankeliumilleen ja Hänen pappautensa toimituksille? Kuinka saamme sellaisen uskon ja voiman, ettemme milloinkaan jätä Häntä?

Jeesus sanoi: ”Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.”¹¹ Me tarvitsemme lapsen kaltaisen uskovan sydämen.

Hänen sovituksensa voimasta meidän jokaisen on määrä tulla ”lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi, kärsivälliseksi, sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta ja halukas alistumaan kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi panna [meidän kannettavaksemme], niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon”¹². Tämä on se voimallinen sydämen muutos.¹³

Ymmärrämme pian, miksi sydämen muutos on välttämätön. Kaksi sanaa viestittävät edessä vaanivasta vaarasta. Sanat ovat *loukkaantuminen* ja *häpeily*.

Päättäkää olla loukkaantumatta

Vapahtaja kysyi niiltä, joita Hänen jumalallisuutensa vaivasi: ”Loukkaako

tämä teitä?”¹⁴ Kylväjävertauksessa Jeesus varoitti: ”[Hän] kestää vain hetken, – – [mutta] kun tulee ahdinko tai vaino sanan tähden, hän luopuu kohta.”¹⁵

Voimme loukkaantua monesta eri syystä, ja se muistuu jatkuvasti mieleemme. Ihmiset, joihin luotamme, pettävät meidät. Kohtaamme odottamattomia vaikeuksia. Elämämme ei osoittaudu aivan sellaiseksi kuin odotimme. Teemme virheitä, tunnemme, ettemme ole kelpollisia, ja olemme huolissamme siitä, saammeko anteeksi. Ihmettelemme opillisia kysymyksiä. Saamme kuulla jostakin, mistä on puhuttu kirkon puhujakorokkeella 150 vuotta sitten, ja se vaivaa meitä. Lapsiamme kohdellaan epäoikeudenmukaisesti. Meidät jätetään huomiotta tai meitä väheksytään. Kyse voi olla sadasta asiasta, joista jokainen on sillä hetkellä meille hyvin todellinen.¹⁶

Heikkoina hetkinämme vastustaja pyrkii anastamaan hengelliset lupauksemme. Ellemme pidä varaamme, loukattu lapsen kaltainen henkemme vetäytyy takaisin entisen paisuneen itsekeskeytytemme kalseaan, synkään kuoreen jättäen taakseen Vapahatajan lämpöisen, parantavan valon.

Kun Parley P. Prattia vuonna 1835 arvosteltiin epäoikeudenmukaisesti, mikä aiheutti kiusaantuneisuutta ja häpeää hänelle ja hänen perheelleen, profeetta Joseph Smith kehotti: ”[Parley], – – jätä sellaiset asiat omaan arvoonsa – –, [ja] kaikkivaltias Jumala on oleva kanssasi.”¹⁷

Eräs toinen esimerkki: Vuonna 1830 kastettiin tunnettu lääkäri Frederick G. Williams. Hän käytti välittömästi kykyjään ja vaurauttaan kirkon hyväksi. Hänestä tuli yksi kirkon johtajista. Hän lahjoitti omaisuuttaan Kirtlandin temppelin rakentamiseen. Vuonna 1837, keskellä aikakauden vaikeuksia, Frederick G. Williams teki vakavia virheitä. Herra julisti ilmoituksessa, että hänen rikkomustensa tähden hänen aiempi asemansa kirkon johtohenkilönä oli otettu häneltä pois.¹⁸

Frederick G. Williamsilta oppimamme erinomainen opetus on, että ”mitkä hyvänsä hänen henkilökohtaiset heikkoutensa olivatkin, hänellä oli luonteenlujuutta [uudistaa] uskollisuutensa [Herralta], profeetalle ja – – kirkolle, kun olisi ollut hyvin helppo sortua katkeruuteen”¹⁹. Keväällä 1840 hän saapui yleiskonferenssiin, pyysi nöyrästi anteeksi aiempaa käytöstään ja ilmaisi vakaan päätöksensä tehdä Jumalan tahto tulevaisuudessa. Hyrum Smith esitti hänen asiansa, ja hänelle annettiin auliisti anteeksi. Hän kuoli uskollisena kirkon jäsenenä.

Tapasin hiljattain Brasiliassa sijaitsevan Recifen temppelin johtajan, jonka nimi on Fredrick G. Williams. Hän kertoi, kuinka tuo luonteenlujuutta vaatinut päätös on ollut siunauksena hänen isoisänsä isoisän perheelle ja sadoille tämän jälkeläisille.

Päätäkää olla häpeilemättä

Loukkaantumisella on rapauttava seuralainen, jota kutsutaan *häpeilyksi*.

Mormonin kirjassa meille kerrotaan Lehin näystä elämän puusta. Näyssä kerrotaan niistä jaloista sieluista, jotka ”ponnistelivat eteenpäin pimeyden sumun läpi pitäen kiinni rautakaitteesta”, saapuivat perille ja ”nauttivat puun hedelmää”²⁰.

Nefi kuvasi puuta Jumalan rakkauksiksi²¹, ja puu tuotti hedelmää, joka ”täytti [sielun] tavattoman suurella ilolla”²².

Maistettuaan hedelmää Lehi näki ”suuren ja avaran rakennuksen – – täynnä ihmisiä, sekä vanhoja että nuoria, sekä miehiä että naisia; ja heidän pukeutumistapansa oli tavattoman hieno; ja he pilkkasivat ja osoittelivat [ivan] sormellaan niitä, jotka – – olivat nauttimassa hedelmää”²³. Enkeli selitti, että pilkka, halveksunta ja ivan sormet kuvasivat maailman ylpeyttä ja viisautta.²⁴

Nefi ilmoitti yksinkertaisesti: ”Me emme piitanneet heistä.”²⁵

Valitettavasti oli toisia, joiden rohkeus horjui. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Maistettuaan hedelmää he olivat *häpeissään* niiden tähden, jotka ivasivat heitä; ja he lankesivat

kielleyille poluille ja joutuivat hukkaan.”²⁶

Kristuksen opetuslapsina me erotimme maailmasta. Saattaa olla aikoja, jolloin tunnemme olomme epämuakavaksi, kun ivan sormet pilkkaavat sitä, mikä on meille pyhää, ja hylkäävät sen.²⁷ Presidentti Thomas S. Monson on varoittanut: ”Ellei todistuksenne juuria ole istutettu lujasti, teidän on vaikeaa pitää puolianne niiden pilkkaa vastaan, jotka kyseenalaistavat uskonne.”²⁸ Nefi sanoi: ”Me emme piitanneet heistä.”²⁹ Paavali kehotti: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä – –. Älä – – häpeä todistaa Herrastamme.”³⁰ Me emme milloinkaan jätä Häntä.

Kun olin viime vuonna presidentti Dieter F. Uchtdorfin mukana Itä-Euroopassa, hämmästelini pyhien uskoa ja rohkeutta. Eräs pappeusjohtaja Ukrainassa kertoi meille, että keväällä 1994 hänet kutsuttiin seurakunnan johtokuntaan – vain puoli vuotta sen jälkeen kun hän oli mennyt kasteelle. Kutsu edellytti sitä, että hän tunnustaisi uskonsa julkisesti ja auttaisi kirkon rekisteröimisessä Dnipropetrovskin kaupungissa. Ne olivat epävakaita aikoja Ukrainassa, ja se, että hän ilmaisi avoimesti uskovansa Kristukseen ja palautettuun evankeliumiin, saattoi merkitä hänelle vaikeuksia, kuten että hän

saattaisi menettää lentäjän työnsä.

Tämä pappeusjohtaja kertoi meille: ”Minä rukoilin ja rukoilin. Minulla oli todistus, ja olin tehnyt liiton. Tiesin, mitä Herra halusi minun tekevän.”³¹ Rohkeasti hän ja hänen vaimonsa kulivat eteenpäin uskossa häpeilemättä Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Siltä, jolle paljon on annettu, paljon vaaditaan

Jotkut kysyvät: ”Täytyykö minun olla niin kovin erilainen kuin muut?” ”Enkö voi olla Kristuksen opetuslapsi, vaikken ajattelekaan niin paljon käytöstäni?” ”Enkö voi rakastaa Kristusta noudattamatta siveyden lakia?” ”Enkö voi rakastaa Häntä ja tehdä sunnuntaisin mitä haluan?” Jeesus antoi yksinkertaisen vastauksen: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”³²

Jotkut kysyvät: ”Eikö ole monia muihin uskontokuntiin kuuluvia, jotka rakastavat Kristusta?” Tietysti on! Meillä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on kuitenkin todistus Hänen todellisuudestaan – ei pelkästään Raamatun vaan myös Mormonin kirjan antama todistus. Tiedämme, että Hänen pappeutensa on palautettu maan päälle. Olemme solmineet pyhiä liittoja luvaten seurata Häntä ja olemme saaneet Pyhän Hengen lahjan. Olemme

saaneet voiman Hänen pyhässä temppelessään ja kuulumme niihin, jotka valmistautuvat Hänen loistavaan paluuseensa maan päälle. Siksi emme voi verrata sitä, millaisia meidän on määrä olla, niihin, jotka eivät vielä ole saaneet näitä totuuksia. ”Siltä, jolle paljon on annettu, paljon vaaditaan.”³³

Herra on sanonut: ”Saat – – itse päättää.”³⁴

Lupaan teille, että kun päätätte olla loukkaantumatta tai häpeilemättä, te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä. Te tiedätte, että teistä on tulossa enemmän Hänen kaltaisiaan.³⁵

Ymmärrämmekö me kaiken? Emme tietenkään. Me panemme jotkin asiat hyllylle odottamaan, että ymmärrämme ne myöhemmin.

Onko kaikki oikeudenmukaista? Ei ole. Me hyväksymme jotkin asiat, joita emme voi korjata, ja annamme anteeksi muut, vaikka meihin sattuu.

Tunneemme joskus olevamme erillämme niistä, jotka ovat ympärillämme? Aivan varmasti.

Hämmästyimme me toisinaan nähdessämme vihan, jota jotkut tuntevat Herran kirkkoa kohtaan, ja heidän pyrkimyksensä viedä heikkojen usko?³⁶ Kyllä. Tämä ei kuitenkaan estä kirkon kasvua tai päämäärää, eikä sen tarvitse estää meidän kenenkään hengellistä kehitystä Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina.

Älkää milloinkaan jättäkö Häntä

Rakastan näitä sanoja, jotka ovat eräästä kirkon lempilaulustani:

Ken Jeesukseen turvaa, ei joudu pimeään.

Hän sisälle käydä saa iloon, elämään.

En sielua sellaista taistelussaan

*Voi milloinkaan jättää, voi milloin-
kaan jättää,*

*Voi milloinkaan jättää mä yksin
kulkemaan.³⁷*

Emme saavuta täydellisyyttä tässä elämässä, mutta me harjoitamme uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen ja pidämme liittomme. Presidentti Monson on luvannut: ”Todistuksenne, kun sitä ravitaan alinomaa, pitää teidät turvassa.”³⁸ Me työnämme hengelliset juuremme syvälle kestiten itseämme päivittäin pyhissä

kirjoituksissa olevilla Kristuksen sanoilla. Me luotamme elävien profeettojen sanoihin, jotka on annettu meille näyttämään meille tietä. Me rukoilemme ja rukoilemme ja kuuntelemme Pyhän Hengen hiljaista ääntä, joka johtaa kulkuamme ja puhuu rauhaa meidän sielullemme. Ilmaantuupa mitä haasteita tahansa, emme milloinkaan, milloinkaan jätä Häntä.

Vapahtaja kysyi apostoleiltaan: ”Aiotteko tekin lähteä?”³⁹

Pietari vastasi:

”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.”⁴⁰

Myös minulla on se todistus. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Mark. 13:33.

2. OL 46:8.
3. OL 42:76.
4. 2. Piet. 3:17.
5. Joh. 6:66.
6. Joh. 6:67.
7. Matt. 26:22.
8. Ks. 3. Nefi 9:14.
9. Matt. 22:37.
10. Mark. 8:34.
11. Matt. 18:3; ks. myös Mark. 10:15; Luuk. 18:17; 3. Nefi 9:22; 11:37–38.
12. Moosia 3:19.
13. Ks. Alma 5:14.
14. Joh. 6:61.
15. Matt. 13:21.
16. Ks. David A. Bednar, ”Mikään ei loukkaa heitä”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 89–92.
17. Julkaisussa *Autobiography of Parley P. Pratt*, toim. Parley P. Pratt jr., 1938, s. 118.
18. Ks. julkaisu *History of the Church*, osa 3, s. 46, alaviite.
19. Frederick G. Williams, ”Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church”, *BYU Studies*, vuosikerta 12, nro 3, 1972, s. 261.
20. 1. Nefi 8:24.
21. Ks. 1. Nefi 11:25.
22. 1. Nefi 8:12.
23. 1. Nefi 8:26–27; ks. myös jae 33.
24. Ks. 1. Nefi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1. Nefi 8:33.
26. 1. Nefi 8:28, kursivointi lisätty.
27. Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Suurelta osin television [ja internetin] ansiosta – sen sijaan että vilkaisisimme tuon avaran rakennuksen sisään – me itse asiassa elämme sen sisällä” (ks. ”Löydämme itsemme Lehin unesta”, *Liahona*, elokuu 2010, s. 29).
28. Samassa puheessa presidentti Thomas S. Monson sanoi: ”Suuri ja avara rakennus Lehin näyssä edustaa niitä maailman ihmisiä, jotka pilkkaavat Jumalan sanaa ja ivaavat niitä, jotka ottavat sen vastaan, rakastavat Vapahtajaa ja noudattavat käskyjä” (”Olkaa rohkeita”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 126).
29. 1. Nefi 8:33.
30. 2. Tim. 1:7–8.
31. Henkilökohtainen keskustelu sekä käännetty ote Aleksandr Davidovin suullisesta historiasta, tallennettu 16. heinäkuuta 2010.
32. Joh. 14:15.
33. OL 82:3.
34. Moos. 3:17.
35. Ks. 1. Nefi 19:9.
36. Ks. 2. Nefi 28:20.
37. ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43.
38. ”Olkaa rohkeita”, s. 126.
39. Joh. 6:67.
40. Joh. 6:68–69.

